

PARAULES PER LA PAU

Full informatiu

Número **50**

desembre 2005

DL: T-1274-2005

Coordinadora Tarragona Patrimoni de la Pau

A. electrònica: tgnapau@tarragona.tinet.org

P. web: <http://www.tinet.org/~tgnapau>

MANIFEST PARAULES PER LA PAU

Tarragona acull regularment en el seu port vaixells militars de l'OTAN sense cap control sobre el seu tipus d'armament i amb la possibilitat que alguns siguin de propulsió nuclear.

L'Alcalde de la ciutat, Joan Miquel Nadal, i el President de l'Autoritat Portuària, Lluís Badia, han realitzat força gestions amb autoritats militars a Washington per tal que Tarragona esdevingui seu logística dels vaixells de la VI Flota dels EE.UU.

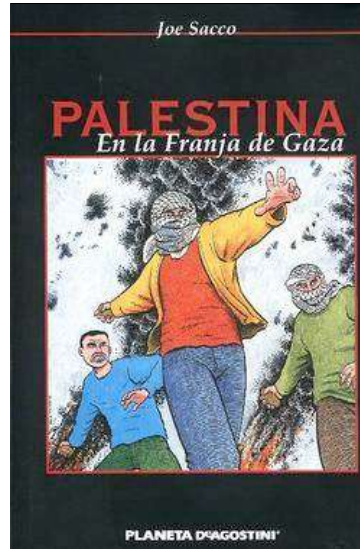
Els arguments per explicar aquestes gestions s'han basat en suposats beneficis econòmics per a la ciutat, han donat pas a d'altres que ens presenten els vaixells de guerra com a garants de dubtoses operacions "humanitàries", i, més endavant, als que fan referència a "obligacions derivades de convenis bilaterals entre Estats"; tot barrejant-ho amb l'espectacle de veure màquines flotants sofisticades o comèdies propagandístiques sobre voluntariosos marins que fan tasques socials. Finalment, la experiència dramàtica de pobles oprimits com l'iraquí i l'afganès -convertits en víctimes de "danys col·laterals"- mostra la crua realitat i fa caure la disfressa: els vaixells i els seus tripulants no són més que eines de matar.

Les escales que, fins el moment, feien les embarcacions estaven considerades de rutina, utilitzant els serveis portuaris per aprovisionament i per fer les reparacions que consideraven adients, a banda d'operacions més opaques que, clar està, no transcendeixen. En aquest sentit, i com a exemple, aquest estiu (després que passés) els diaris ens informaven de transports de tropes utilitzant port i aeroport del Camp de Tarragona.

La presència dels vaixells de la VI Flota dels EE.UU. i de l'OTAN no ens agrada pel que suposa de militarització de la ciutat; per la nostra disposició a viure sense la protecció dels armaments; perquè no creiem en la força per a vèncer sinó més aviat en el diàleg per a convèncer; i per la manca d'informació i el secretisme inherent a la lògica militar que, a més, comporten riscos importants per a la població. Pensem que la Pau i la seguretat dels nostres familiars, amics i veïns són massa importants per deixar-les en mans dels polítics professionals que sovint només es preocupen d'aconseguir quotes de poder per posar al servei dels seus interessos personals o de grup. **Si creus que tens alguna cosa a dir vine cada primer diumenge de mes a les 12 h a la Plaça de la Font i digues-la donant suport amb la teva presència a**

PARAULES PER A LA PAU

aquest manifest és el text que es va fer arribar a l'Alcalde de la ciutat en el marc de la campanya de signatures contra la presència de vaixells de guerra a Tarragona. Sense resposta a data d'avui.

MATERIALS PER LA PAU

SACCO, Joe

Palestina:
En la franja de Gaza.

Planeta DeAgostini,
Colección Trazado.

Barcelona: 2002.

Aquest és un dels treballs del periodista i dibuixant maltès Joe Sacco, que entre el 1991 i el 1992 va passar dos mesos entre Palestina i Israel. D'aquella estada, en arribar als EUA (lloc on resideix) va començar a escriure i dibuixar sobre tot allò que havia vist en el seu viatge. El resultat va ser aquest llibre (inicialment publicat en 9 episodis i que va obtenir un èxit espectacular al seu país d'origen).

Aquestes pàgines seran agradables de llegir, entretingudes i divertides gràcies al format de còmic que l'autor les ha donat (cal destacar les dots d'il·lustrador del jove periodista!). En elles hi ha una barreja de periodismo professional i de diari de viatge carregat d'impressions subjectives de qui l'escriu.

Aprofitem l'avinentsa per recomanar-vos la seva obra posterior, Gorazde: Zona Protegida, en la que seguint en la línia de l'anterior, en Joe Sacco pren com a escenari el setge a la població bòsnia de Gorazde, a l'antiga Iugoslàvia, durant els darrers mesos de la guerra. Per aquesta obra va guanyar el premi a la millor obra estrangera a Epocòmic (Madrid).

En definitiva, qui hagués pensat que els còmics no serien pas una eina cultural i de política per la pau?

i si voleu conèixer més de l'autor i la seva obra....

<http://www.guiadelcomic.com/autores/sacco.htm>

http://www.planetacomix.net/comics/6_c.asp?id=3920

http://www.planetacomix.net/comics/6_c.asp?id=3904

DEPARTAMENT DE RELACIONS INSTITUCIONALS I PARTICIPACIÓ

- Ordre REP/265/2005, d'1 de juny, per la qual es crea la Comissió d'Experts per a l'Estudi de la Creació de l'Institut Internacional per la Pau. (pag.17527)

El Decret 296/2003, de 20 de desembre, va crear el Departament de Relacions Institucionals i Participació (article 1.2) i mitjançant el Decret 2/2004, de 7 de gener, d'estructuració del Departament de Relacions Institucionals i Participació, se n'han desenvolupat les funcions. **L'article 19 del Decret 2/2004, de 7 de gener, sota la dependència immediata del conseller, constitueix el Programa per a la creació de l'Institut Internacional per la Pau, d'acord amb les previsions de la Llei 21/2003, de 4 de juliol, de foment de la pau.**

Atesa la complexitat política i tècnica del procés de creació de l'Institut Internacional per la Pau, es considera oportú i convenient dotar el Departament de Relacions Institucionals i Participació d'un òrgan d'assessorament específic mitjançant la creació d'una comissió d'experts que assessori el conseller de Relacions Institucionals i Participació en la promoció o l'adopció, si s'escau, de les mesures i disposicions necessàries per tal d'instrumentar el procés de creació de l'Institut.

D'acord amb el preàmbul reproduït es redacten sis articles, dels quals reproduïm els dos més sucusos:

.../...

Article 3

La Comissió d'Experts per a l'Estudi de la Creació de l'Institut Internacional per la Pau està integrada pel president i els vocals, que es designen a continuació:

President:

Senyor Rafael Grasa i Hernández.

Vocals:

Senyora Mercedes García i Arán.

Senyora Caterina García i Segura.

Senyora Anna Bastida i Navarro.

Senyor Pere Vilanova i Trias.

Senyor Vicenç Fisas i Armengol.

Senyor Arcadi Oliveres i Boadella.

Senyor Jordi Armadans i Cubells.

Senyor Alfons Banda i Tarradellas.

Senyor Antoni Pigrau i Solé.

Senyor Fèlix Marí i Ambel.

Senyor Ignasi de Juan-Creix i Bretón.

Senyor Xavier Badia i Cardús.

Senyor Norbert Bilbeny i Garcia.

Secretari:

Senyor Jordi Conde i Castejón.

.../...

Article 6

El Govern fixarà, mitjançant acord, els drets d'assistència a percebre pels membres de la Comissió d'Experts i pel/per la secretari/ària, amb efectes des de la seva sessió constitutiva. Els mateixos drets d'assistència seran aplicables als experts que puntualment parti-

cipin en les reunions de la Comissió. **Adicionalment, en cas de desplaçaments es reportaran els drets corresponents al rescabament de les despeses de desplaçament, pernoctació i manutenció.**

L'Ordre la signa el Conseller de Relacions Institucionals i Participació, Joan Saura, a Barcelona, 1 de juny de 2005

DOGC núm. 4406 - 12/01/2004

DECRET 2/2004, de 7 de gener, d'estructuració del Departament de Relacions Institucionals i Participació

Article 19

Programa per a la creació de l'Institut Internacional per la Pau

1. Sota la dependència immediata del conseller/a es constitueix el Programa per a la creació de l'Institut Internacional per la Pau, que s'adscriu al Departament de Relacions Institucionals i Participació amb la finalitat d'analitzar l'estructura organitzativa més adequada per a la configuració de l'Institut i proposar les actuacions més adients per a la consecució de les finalitats de foment de la pau, d'acord amb el que estableix la Llei 21/2003, de 4 de juliol, de foment de la pau.

2. El Programa per a la creació de l'Institut Internacional per la Pau té una vigència de quatre anys, prorrogables si persisteixen les circumstàncies que motiven la seva creació. El Programa restarà sense efectes en el moment de constitució de l'Institut Internacional per la Pau.

COMPANYS, NO ÉS AIXÒ

LI/M: Lluís Llach

**No era això, companys, no era això
pel que varen morir tantes flors,
pel que vàrem plorar tants anhels.
Potser cal ser valents altre cop
i dir no, amics meus, no és això.**

No és això, companys, no és això,
ni paraules de pau amb garrots,
ni el comerç que es fa amb els nostres drets,
drets que són, que no fan ni desfan
nous barrots sota forma de lleis.

No és això, companys, no és això; ___
ens diran que ara cal esperar. ___
I esperem, ben segur que esperem. ___ Bis
És l'espera dels que no ens aturarem ___
fins que no calgui dir: no és això. ___

Tornada

No és això, no, companys,
no és això.

EL CIRURGIÀ

L'aparició recent d'un llibre ens ha servit per recordar un genocidi que sembla destinat a l'oblit. Ja ens ho diu una de les protagonistes de *La vida secreta de les paraules*, d'Isabel Coixet, quan esmenta la famosa frase d'Hitler sobre l'extermini del poble armeni a començaments del segle XX: "Qui parla avui del genocidi dels armenis?". S'ho preguntava al 1939, quan només havia transcorregut una vintena d'anys. Ara fa quinze de l'esclat bèl·lic a Iugoslàvia, i la magnífica obra de Coixet ha esperonat aquest buit a les nostres consciències europees.

Txetxènia, en canvi, segueix esclatant cada dia. I cada dia els alts dirigents europeus donen l'esquena a l'inventari de crims i drets humans trepitjats pel govern totalitari de Vladímir Putin, a la major glòria dels negocis. El cirurgià Khassam

Baiev, txetxè, es va formar com a metge als últims temps de l'URSS i va pronunciant il·lusionat el seu jurament hipocràtic al 1985. Anys després, durant les dues guerres iniciades al 1994 i 1999, tindria ocasió de complir-lo rigorosament en curar i atendre russos i txetxens, sense distinció.

Les seves experiències ens informen de la secular injustícia comesa contra aquest poble. Baiev ens descriu l'estupor del seu pare, heroic soldat de l'Exèrcit Roig durant el combat contra els nazis, quan es va veure desterrat juntament amb la resta de txetxens a Kazakhstan, i el govern al que havia servit el titllava de traïdor. Milers de famílies txetxenes varen morir de fam i de fred amuntegades com el bestiar als vagons de tren: talment com els deportats als *Lager* nazis, amb l'única diferència de que el seu patiment no

va quedar documentat. Qui els recorda ara?

El relat de Baiev desgrana aquest genocidi contemporani, però ressenya també actes anònims de resistència antimilitarista. Començant pels metges que com ell mateix s'entesten a improvisar rudimentaris hospitals als pobles bombardejats, i finalitzant amb les txetxenes que acullen als desertors russos i arrosseguen diàriament el risc de passar a l'altre costat per avisar les seves mares perquè vinguin a buscar-los. Son els clàssics episodis ignorats de les guerres, de l'esforç quotidià per curar i reconstruir la vida al mig de l'horror. Baiev va viure i escapà per contar-lo. Les seves paraules sobrevisqueren secretament. També aquestes mereixen ser escoltades.

Fernando Hernández Holgado
(Assemblea Antimilitarista de Catalunya)

Suspendido el juicio de l@s antimilitaristas de València. La OTAN una vez más se rajó y eludió cobardemente afrontar el proceso

Tortuga Matagigantes
Miércoles, 30 de noviembre de 2005

Pues sí. Se ha suspendido hasta mayo el juicio penal que debía haberse celebrado esta mañana en la Ciudad de la Justicia de València contra l@s cuatro antimilitaristas que hace un año detuvieron unas horas un tren cargadito hasta los topes de material mortífero militar de la OTAN. Este convoy pretendía transportar el material militar procedente de la base de Bétera, hasta el campo de maniobras de San Gregorio en Zaragoza con la intención de que las tropas acantonadas en València participaran allí en una demostración ante los mandamases de la OTAN de que están cualificados para comandar las Fuerzas de Intervención Rápida de la Alianza.

L@s cuatro antimilitaristas que retuvieron esas horas a los aspirantes a Interventores Rapidillos se enfrentaban en este juicio a una petición de un año de cárcel para cada un@.

Y el juicio ha sido suspendido por incomparecencia no justificada de TODOS los testigos de la acusación. Hasta el agente de seguridad de Renfe ha dejado de asistir.

Como somos muy mal pensados, y ya tenemos otros ejemplos de la cobardía de la OTAN a la hora de dar la cara y enfrentarse a nuestras miradas y nuestros argumentos de forma pública, no podemos dejar de intuir que todos estos testigos han recibido un toque de las altas instancias de la alianza reclamándoles que se queden en casita con la intención clara de que el tiempo vaya pasando y el interés de la gente por la cuestión también.

Naturalmente tal cosa no va a pasar. Y prueba de ello son los centenares de autoinculpaciones que se han entregado oficialmente esta mañana en la Delegación del Ministerio de Defensa (el de José, Pepe Bono, gran amigo de Chávez). También destacar la concentración realizada a las puertas de la Ciudad de la Justicia por simpatizantes antimilitaristas y miembros de Alerta Solidària.

Este acto contó con imaginativas representaciones como la de un tren de cartón con sus vagones con el que se escenificaba la acción directa no violenta que dio origen al proceso, entre la sorprendida mirada de los viandantes.

Condolezza no sap com explicar als amics de la Unió Europea, sense que s'enfadin, perquè la CIA manté garjoles clandestines dins 24 països d'Europa i Àsia en la seva lluita (per atiar el foc) contra el terrorisme. Mentre, s'investiga més d'un centenar d'indícis que l'aeroport de Mallorca pugui haver col·laborat en el trasllat d'aquestes guantánamos aèries, podria ser que amb el mirar cap a un altre costat de les autoritats espanyoles (l'agent de la CIA que ha tirat de la mata creu que aquest tipus d'operacions és impossible sense que se n'assabentin a terra).

Qui sap si aquesta connivència seria el preu a pagar per aquell "qué hay, amigo", tan esquàlid que va rebre Zapatero. O potser era més sincer del que la gent es pensava?

Els 'think tanks' neocon i la delinqüència vestida de *real politik* ho estan aconseguint: contra aquest nou enemic exterior, el terrorisme internacional, així, amb singular, tot s'hi val. La conquesta del dret internacional, incipient i titubejant encara, calia fer-la miques.

Però aquí cal fer una lectura en clau de territori, en paral·lel al nostre aglutinant com a plataforma, que podríem definir-lo com a pulsio antibel·licista. Des de bon començament, en el nostre argumentari hem fet esment a raons de seguretat de la població. Senyores, senyors, en una Tarragona amb un dels polígons petroquímics més grans d'Europa i proper a un grapat de centrals nuclears; no estem en situació de destacar-nos com a un enclavament que fa de pont migratori de desplegaments bèl·lic camí de zones en conflicte. O qui sap si de segrestos en tota regla, com els que ara utilitzen avions –per cert, de fabricació espanyola. Aquest ús del nostre port no és innocent, ni innocu, per molt que a algú l'hipnotitzi el sorollet de les caixes registradores.

Quina fal·làcia el peixet comercial amb el que ens tempten des del palau municipal! En aquest negoci, per molt maquillada que estigui, cal veure la columna del *Deure*. Per ser justos, Nadal no va estar sol en obrir-se al turisme bèl·lic. Recordo la defensa aferrissada del Gabriel Mas, aleshores tinent d'alcalde pel grup socialista, aduint motius comercials.

Però si ja és inquietant estar en el punt de mira, el que clama al cel és la pèrdua de control i sobre la nostra pròpia seguretat, rubricant el "no preguntis" com a doctrina que presideix tant els acords que van fer del port una base logística de l'OTAN, com la modificació del conveni de Defensa amb els EUA, signat al 2003. Aquí el major perill no ve d'un possible enemic, sinó dels amics declarats.

Ah, per cert: ara que som a desembre, si anant a tocar ferro veieu mar enllà una estela blanca, no tingueu per segur que anunciï el misteri del Nadal; potser estem davant un transport de fòsfor blanc que s'allunya del nostre port perdent llast.

Romà Solé

Recepta per enfortir i millorar la nostra acció:

Agafar un **Bol** format per un paratge adient amb aire, aigua, verd... i l'escalfor d'una llar amb amics. Posar dins el bol, **Enciam**, o sigui el verd de l'esperança, **Olives**, que com tothom sap venen d'un arbre ferm i persistent, **Tomàquets**, vermells de passió i amb una pell dura per protegir les llavors, **Pomes** o innovació i incorporació de joventut. Evidentment cal la **Sal** de la gratificació personal i l'**Oli** perquè l'engranatge no s'aturi. També podem afegir **Bacon** sembla un element dissonant però que lliga i aporta energia, més **Fruita** per aportar frescura i més innovació i **Pasta** per donar consistència i obtenir un menjar complet.

Tan sols cal afegir-hi salsa (amistat, bon rotllo, dinamisme, esforç, esperit de consens, solidaritat... i altres herbes) i una mica de planificació (cal parar i desparar taula i l'amanida, abans de menjar-la, cal preparar-la) i obtindrem una menja que ens donarà vigor i eficàcia en la lluita quotidiana per un mon nou en pau.

Si algú no n'ha menjat que s'acosti els dilluns a les 8 del vespre a la Rambla Nova, 97-2n i prepararem més amanides i altres plats necessaris per aquests temps que córren.

Set companys/es de la Coordinadora que van fer objecció fiscal han rebut notificacions d'al·legacions i propostes de liquidació provisional (declaracions paralel·les).

Seguirem informant

